

re in Ecclesia, ut patet I. Corinth. xiv. Ergo Christus non debuit sexum femineum assumere.

SOLUTIO I.

Respondeo ad primam quæstionem, quod Christus venit ad reparandam humanam naturam, quam per assumptionem reparavit: & ideo oportuit quod quidquid per se consequitur ad humanam naturam, assumeret, scilicet omnes proprietates, & partes humanæ naturæ, inter quas est etiam sexus: & ideo decuit quod sexum assumeret.

Ad primum ergo dicendum, quod in corpore mystico dicitur non esse masculus, aut femina, non quia non sit differentia sexuum, sed quia indifferenter se habet uterque sexus ad ipsum corpus mysticum: quia corpus mysticum non est una persona, sicut est ipse Christus: unde in eo non potuit esse uterque sexus, quia hoc esset monstruosum, & innaturale.

Ad secundum dicendum, quod non assumpsit sexum ad usum, sed ad perfectionem naturæ; sicut etiam erit in sanctis post resurrectionem, quando neque nubent, neque nubentur.

Ad tertium dicendum, quod æqualiter se habet quantum ad potentiam, sed non quantum ad congruentiam.

SOLUTIO II.

Ad secundam quæstionem dicendum, quod non loquimur hic de potentia Dei: quia ipse potuit assumere quale corpus voluit. De congruitate autem loquendo, quia Christus venit ut doctor, & rector, & propugnator humani generis, quæ mulieri non competunt; ideo nec competens fuit quod sexum femineum assumeret.

Ad primum ergo dicendum, quod reparatio debet respondere ruinæ per oppositum: unde sicut principium perdicionis fuit natura fragilior, ita principium reparacionis debet esse natura fortior; sicut sanatio in corpore hominis est per virtutem cordis, quod habet fortiorem sanitatem. Vel dicendum, quod per mulierem non intravit in mundum peccatum originale, sed per virum, sicut in Lib. II. dictum est, quamvis à muliere initium habuit peccatum: ita etiam per virum habuit perfici opus salutis nostræ, quod aliquo modo initiatum est per mulierem, scilicet beatam Virginem.

Ad secundum dicendum, quod Christus non assumpsit omnes defectus, sed illos qui conveniebant ad finem assumptionis, scilicet ad opus redemptionis, ut infra dicitur.

Ad tertium dicendum, quod laus Dei non tantum est ex infirmitate victoris, sed etiam ex magnitudine victoriæ, & congruentia pugnæ, secundum quæ in victoria Christi Deus maxime laudatur.

ARTICULUS II.

Utrum debuerit carnem assumere ab utroque sexu.

1. **A**D secundum sic proceditur. Videtur quod debuit ab utroque sexu carnem assumere. Quia ut dicit Apostolus Hebr. 11. 17. *Debuit per omnia fratribus assimilari, & præcipue in naturalibus.* Sed naturaliter alii homines generantur ab utroque sexu. Ergo & Christus ab utroque sexu carnem assumere debuit.

2. **P**ræterea. Illa solum videntur in humana natu-

DISTINCTIO XII.

ra Christo repugnare quæ ad peccatum pertinent. Sed commixtio sexuum potest esse sine omni peccato, & sine omni corruptela, cum in paradiso ante peccatum fuisset, secundum Augustinum. Ergo debuit per commixtionem sexuum carnem assumere.

3. **P**ræterea. Christus præcipue venit ad tollendum originale peccatum. Sed per commixtionem sexuum traducitur originale. Ergo debuit per commixtionem sexuum carnem assumere.

Sed contra. Anselmus dicit, de concept. Virg. cap. xviii. quod decuit ut mater Christi ea puritate niteret qua major sub Deo non potest intelligi. Sed maxima puritas est virginalis. Ergo de virgine nasci debuit, & ita non per commixtionem sexuum.

Præterea. Sequeretur quod Christus haberet duos patres, quod nusquam invenitur.

QUÆSTIUNCULA II.

1. **U**lterius. Videtur quod debuit assumere corpus de viro tantum. Quia reparatio debet respondere conditioni. Sed in conditione humani generis est aliquid formatum ex viro tantum. Ergo & sic debuit esse in reparacione.

2. **P**ræterea. Generans est simile generato. Sed Christus debuit esse masculini sexus. Ergo de masculino debuit ejus corpus assumi.

Sed contra. Christus venit utrumque sexum salvare. Sed ipse fuit vir. Ergo debuit ex muliere carnem assumere.

SOLUTIO I.

Respondeo dicendum ad primam quæstionem, quod nullo modo congruebat quod per commixtionem sexuum carnem assumeret. Primo propter dignitatem matris, ut purissima esset, & ita virgo. Secundo propter dignitatem Patris, ut non esset alius pater sui Filii. Tertio propter dignitatem concepti: quia non decuit ut illa caro formaretur nisi à Spiritu Sancto. Quarto propter unitatem personæ, ad quam caro illa assumpta est. Unde decuit ut sicut per virtutem infinitam assumpta est, ita per virtutem infinitam formaretur. Hoc autem esse non potuisset, si per commixtionem sexus concepta fuisset: quia vel semen viri fuisset ibi pro nihilo, vel fuisset agens in conceptione.

Ad primum ergo dicendum, quod debuit fratribus assimilari in his quæ non derogant dignitati ejus, vel perfectioni naturæ assumptæ, vel quæ faciunt ad opus redemptionis. Sed hoc non est hujusmodi.

Ad secundum dicendum, quod commixtio sexuum, quamvis possit fieri sine peccato, tamen non potest esse in statu naturæ corruptæ sine vitiosa libidine, quæ est principium peccati. Christus autem non venerat reparare naturam tunc quantum ad actum naturæ, quia hoc erit in resurrectione gloriosa, sed quantum ad actum personæ.

Ad tertium dicendum, quod sicut Christus per suam innocentiam culpam nostram abstulit; ita purissimum oportuit esse ejus conceptum qui conceptionis vitium tollere venerat.

SOLUTIO III.

Ad secundam quæstionem dicendum, quod decuit ut de muliere carnem assumeret. Primo ut uterque sexus glorificaretur Christi incarnatione, ut in objectione tactum est. Secundo ad completionem universi; quia generatio viri de muliere tantum nusquam

QUÆSTIO III.

EXPOSITIO TEXTUS.

quam fuerat; sed mulieris de viro fuerat, scilicet in Eva; & viri de utroque, sicut in Abel, & aliis; & viri de neutro, sicut in Adam. Tertio ut naturalem habitudinem haberet ad genus humanum: si enim ex viro fuisset non per actionem viri, non esset filius ejus, nec naturalis nepos Abraham; sicut est naturalis filius Virginis ex hoc solo quod carnem ab ea sumpsit.

Ad primum ergo dicendum, quod non oportet quod per omnia reparatio, similis sit conditioni, sed quantum atinet ad finem reparacionis.

Ad secundum dicendum, quod non oportet quod in sexu generans assimiletur genito, sed in natura speciei.

HIC distinctione opus est. Hoc non dicit Magister, quin locutio sit simpliciter falsa; sed ut ostendat quantum potest habere de veritate.

An de ea secundum quod potuit esse, & non unita Verbo. Patet quod hoc quod potuit esse aliter, non mutat aliquid de veritate ejus quod est: nec ista consideratio humanæ naturæ, ut non unita, est in re, sed in intellectu tantum.

Quidam arbitrantur eum potuisse assumere hominem in femineo sexu. Hoc dicit sub dubitatione propter inconueniens ad quod tertia opinio ducebat, ut supra dist. viii. habitum est. Et tamen simpliciter concedendum est, quod potuit assumere sexum femineum de potentia absoluta loquendo; quamvis non fuisset ita congruum.

DISTINCTIO XIII.

Si Christus secundum naturam hominis in sapientia, & gratia proficere potuit, vel profecit.

Præterea sciendum est, Christum, secundum hominem, ab ipsa conceptione, gratiæ plenitudinem recepisse, cui Spiritus datus est non ad mensuram, Joannes 111. & in quo plenitudo Divinitatis habitat corporaliter, Colos. 11. Ita vero habitat, ut ait Augustinus, epist. lvii. ad Dardanum, quod omni gratia plenus est. Non ita habitat in sanctis. Unde enim in corpore nostro inest sensus singulis membris, sed non quantum in capite (ibi enim & visus est, & auditus, & olfactus, & gustus, & tactus, in cæteris vero solus est tactus) ita & in Christo habitat omnis plenitudo Divinitatis, quia ille est caput, in quo est omnis sensus; (1) in sanctis vero quasi solus tactus est, quibus spiritus datus est ad mensuram, cum de illius plenitudine acceperunt. Acceperunt autem de illius plenitudine, non secundum essentiam, sed secundum similitudinem: quia numquam illam eandem essentialiter, sed similem acceperunt gratiam. Puer ergo ille plenus sapientia, & gratia fuit ab ipsa conceptione. Unde Hieremias, cap. xxxi. 22. recte dicit: „Novum (2) faciet Dominus super terram: mulier circumdabit virum: quia in utero virginis perfectus vir exitit, non solum propter animam, & carnem, sed etiam propter sapientiam, & gratiam, qua plenus erat.

Auctoritatem ponit, quæ videtur obviare.

Hic autem sententiæ videtur obviare quod in Evangelio Lucæ, cap. 11. 52. legitur: „Jesus proficiebat sapientia, & ætate, & gratia apud Deum, & homines.“ Si enim proficiebat sapientia, & gratia, non videtur à conceptione habuisse plenitudinem gratiæ sine mensura. Ad quod sane dici potest, ipsum, secundum hominem, tantam à conceptione accepisse sapientiæ, & gratiæ plenitudinem, ut Deus ei plenius conferre non potuerit; & tamen vere dicitur profecisse sapientiæ, & gratiæ, non quidem in se, sed in aliis, qui de ejus sapientia, & gratia proficiebant, dum eis sapientiæ, & gratiæ munera secundum processum ætatis magis & magis patefaciebat. Unde Gregorius (a) in quadam homil. ait: „Juxta hominis naturam proficiebat sapientia: non quod ipse sapientior ex tempore esset, quia à prima conceptionis hora spiritu sapientiæ plenus permanebat; sed eandem qua plenus erat sapientiam cæteris ex tempore paulatim demonstrabat. Juxta hominis naturam proficiebat ætate de infantia ad juventutem: juxta hominis naturam proficiebat gratia, non ipse quod non habebat per accessum temporis accipiendo, sed pandendo gratiæ donum quod habebat. Apud Deum, & homines proficiebat: quia, quantum proficiente, ætate patefaciebat hominibus dona gratiæ quæ sibi inerant, & sapientiæ, tantum eos ad laudem Dei excitabat, & sic Deo Patri ad laudem, & hominibus ad salutem proficiebat. In aliis ergo, non in se, proficiebat sapientia, & gratia. Unde in eodem Evangelio, Luc. 11. 40. puer ille plenus sapientia, & gratia perhibetur. Sic ergo dicitur profecisse sapientiæ, & gratiæ, ut aliquis rector ecclesiasticus dicitur proficere in cura sibi credita, dum per ejus industriam alii proficiunt.

Prædictis videtur adversari quod Ambrosius ait.

Alii tamen scriptum reperitur, quod secundum sensum hominis profecerit, sicut ætate hominis profecit. Ait enim Ambrosius (b) in Lib. III. de Spiritu Sancto sic: „Deus perfectionem naturæ assumpsit humanæ. Suscepit sensum hominis; sed non sensu carnis fuit inflatus. Sensu hominis animam dixit contur-

(1) Nicolai: in cæteris vero solus est tactus. (2) Vulgata creavit.

Ex Edit. P. Nicol. (a) Ut Glossa citat ibi; sed est potius Bedæ homilia super Luc. c. 11. ad illa verba: *Jesus proficiebat &c.* præter alia quæ in eundem sensum in Catena aurea S. Thomæ aliunde citantur. Editio autem Veneta an. 1593. notabat ad marginem. Alias Beda in Luc. hom. 11. (b) In Lib. de Incarnationis dominicæ Sacramento cap. vii. *Hoc idem notatum fuerat ad marginem editionis Venetæ an. 1593.*

turbatam; sensu hominis esturvit, & rogavit; sensu hominis profecit, sicut scriptum est, loc. cit. Jesus proficiebat aetate, & sapientia, & gratia. Quomodo proficiebat sapientia Dei? Profectus aetatis, & profectus sapientiae, non divinae, sed humanae est. Ideo aetatem commemoravit, ut secundum hominem crederes dictum. Aetas enim non Divinitatis, sed corporis est. Ergo si proficiebat aetate hominis, proficiebat hominis sapientia. Sensus autem hominis profecit; & quia sensus, ideo sapientia. Qui sensus proficiebat? Si humanus, ergo ipse per incrementum susceptus est. Si divinus, ergo (3) mutabilis per profectum. Quod enim proficit, mutatur in melius. Sed quod divinum est, non mutatur. Quod ergo mutatur, non est divinum. Sensus igitur proficiebat humanus. Sensus ergo suscepit humanum. Non poterat confortari virtus Dei, nec crescere Deus, nec altitudo sapientiae Dei impleri. Quae igitur implebatur, non erat Dei, sed nostra sapientia. Nam quomodo implebatur qui, ut omnia impleteret, descendit? Per quem autem sensum dixit Isaias, quod patrem puer nesciebat, aut matrem? Scriptum enim est Isaiæ VIII. 4. Priusquam sciat puer vocare matrem, aut patrem, accipiet spolia Samariae. Sapientiam enim Dei tumra, & occulta non fallunt. Expers autem agnitionis infantia, per humanam utique imprudentiam, quod adhuc non didicit, ignorat. Sed verendum est, inquam, ne si duos principales sensus, aut geminam sapientiam Christo tribuimus, Christum dividamus. Numquid cum & Divinitatem ejus, & carnem adoramus, Christum dividimus? Numquid cum in eo imaginem Dei, crucemque veneramur, dividimus eum? Apostolus, qui certe de eo dixit, II. Corinth. XIII. 4. quoniam etsi crucifixus est ex infirmitate nostra, vivit tamen ex virtute Dei: ipse dixit, I. Corinth. I. 13. quia non divisus est Christus. Numquid etiam cum dicimus, quia animam rationalem intellectus nostri suscepit capacem, dividimus eum? Non enim ipse Deus Verbum pro anima rationali, & intellectus capaci in carne sua fuit, sed animam rationalem, & intellectus nostri capacem, & ipsam humanam, & ejusdem substantiae cujus nostrae sunt animae, & carnem nostrae similem, ejusdemque cujus caro est nostra substantiae suscipiens, profectus etiam homo fuit.

De intelligentia praemissorum verborum.

HÆC verba Ambrosii pia diligentia inspicienda sunt: quae ex parte hominis ignorantiam instruunt, & illuminant; ex parte errandi fomitem male intellecta ministrant. His evidenter traditur duos in Christo esse principales sensus, sive geminam sapientiam. Neque ideo unitas, & singularitas personae dividitur; sed juxta duas naturas duas habet sapientias: unam non creatam, sed genitam, quae ipse est; alteram non genitam, sed creatam, & per gratiam ei collatam. Nam & Isaias de eo protestatur, cap. 11. 2. „Requiescet super eum spiritus sapientiae, & intellectus &c.“ Spiritu ergo sapientiae, & intellectus, idest sapientia, & intelligentia per Spiritum Sanctum gratis data, Christus erat sapiens secundum animam; secundum Deum vero sapiens erat sapientia aeterna, quae ipse est. Et sicut in quantum Deus est, bonus est bonitate naturali, quae ipse est, & justus justitia naturali, quae ipse est; ita sapiens est sapientia naturali, quae ipse est. Anima vero ejus sicut bona est, & justa bonitate, vel justitia gratis data, quae ipsa, vel ipsa non est: ita sapiens est sapientia gratis data, quae ipsa non est. Et licet in Christo gemina sit sapientia, una tamen eademque persona est, quae in quantum Deus est, vel in quantum divina natura est, sapiens est sapientia aeterna, scilicet sapientia ingenita, quae est Pater, & sapientia quae non est ingenita, quae communis est tribus personis, non tamen gemina sapientia, quia non est alia & alia sapientia, sapientia ingenita quae tantum Filius est, & sapientia quae communiter Pater est, & Filius, & Spiritus Sanctus. In quantum vero eadem persona homo est, idest secundum hominem acceptum, vel in quantum est subsistens ex anima, & carne, sapiens est sapientia gratuita. Sapiens est igitur humano sensu, & divino.

Quomodo intelligendum sit illud, Sensus proficiebat humanus.

SED ex qua causa illius dicti intelligentia, scilicet: „Sensus proficiebat humanus,“ assumenda est? Aperite enim videtur Ambrosius innuere, quod Christus secundum humanum sensum profecerit, & quod infantia ejus expers cognitionis fuerit, & patrem, & matrem ignoraverit; quod nec Ecclesia recipit, nec praemissae auctoritates patiuntur sic intelligi. Sed ita sane potest accipi, ut quantum ad visum hominum, & sui sensus ostensionem, Christus profecisse dicatur. Proficiebat ergo humanus sensus in eo secundum ostensionem, & aliorum hominum opinionem. Ita etiam patrem, & matrem dicitur ignorasse in infantia: quia ita se habebat, & gerebat, ac si agnitionis expers esset.

DIVISIO TEXTUS.

POSquam Magister determinavit de his quae conveniunt Deo incarnato ratione unionis, hic determinat ea quae consequuntur ipsum secundum alteram naturarum. Et quia de his quae conveniunt ei ratione divinae naturae, quae in incarnatione minorata non est, determinatum est in primo Lib. restat ut hic determinetur de his quae conveniunt Christo secundum naturam quae per incarnationem est exaltata. Dividitur autem haec pars in tres partes. In prima determinat de his quae cum humana natura assumpsit; in secunda de his quae per naturam humanam operatus est, dist. XVI. Post praedicta considerari oportet, utrum Christus aliquid voluerit, vel ora-

(3) Al. immutabilis.

verit quod factum non sit; in tertia de morte quam in humana natura sustinuit, dist. XXI. Post praedicta considerandum est, utrum in morte Christi a Verbo sit separata anima, vel caro. Prima dividitur in duas partes. Primo determinat de perfectionibus cum humana natura assumptis, quantum ad earum plenitudinem; secundo per comparisonem ad perfectionem divinae naturae, dist. XIV. ibi: *Hic quaeri opus est, cum anima Christi esset sapiens sapientia gratuita, utrum habuerit sapientiam aequalem Deo.* Prima in duas. Primo determinat plenitudinem perfectionis quantum ad gratiam affectus, & scientiam intellectus, quam Christus accepit in instanti conceptionis. Secundo objicit in contrarium, ibi: *Huc autem sententia videtur obviare quod in Luca Evangelio legitur.* Et haec

divitur in duas partes. In prima objicit in contrarium per auctoritates canonis; in secunda per auctoritates sanctorum, ibi: *Alibi tamen scriptum reperitur quod secundum sensum hominis profecerit.* Circa primum tria facit. Primo facit objectionem; secundo solvit eam, ibi: *Ad quod sane dici potest;* tertio solutionem per auctoritatem confirmat, & explanat, ibi: *Unde Gregorius in quadam homilia ait.*

Alibi tamen scriptum est. Hic objicit per auctoritatem Ambrosii, & tria facit. Primo ponit auctoritatem. Secundo exponit, & ostendit quomodo proposita auctoritate partim aedificatur fides, partim potest sumi errandi materia ibi: (4) *Sed verba Ambrosii pia diligentia inspicienda sunt.* Tertio ostendit quomodo exponenda sit, ne error inde sequatur ibi: *Sed ex qua causa illius dicti intelligentia... assumenda est?*

QUESTIO I.

HIC incipit quaestio de gratia Christi: quia de scientia ejus in sequenti distinctione quaeritur: & quaeruntur tria. Primo de gratia ejus, secundum quod est singularis homo. Secundo de gratia, secundum quod est caput Ecclesiae. Tertio de gratia unionis.

Circa primum quaeruntur duo. Primo. Utrum in eo sit gratiam habitualemente ponere, quae anima ejus proficiebatur, quae dicitur singularis hominis. Secundo. De plenitudine illius gratiae.

ARTICULUS I.

Utrum in Christo fuerit gratia habitualis perficiens animam ejus.

III. P. quaest. VII. art. I. & de ver. quaest. XXIX. art. I.

AD primum sic proceditur. Videtur quod in Christo gratia dicta non fuerit. Sicut enim se habet filiatio adoptionis ad filiationem naturalem; ita se habet bonitas gratuita ad bonitatem naturalem. Sed Christus, sicut ex unione habuit quod esset Filius naturalis, ita habuit quod esset naturaliter bonus. Ergo sicut non ponitur in eo filiatio adoptionis, ita non debet poni bonitas gratuita.

2. Praeterea. Gratia datur hominibus, ut assimilentur Deo. Sed Christus nunquam fuit dissimilis Deo. Ergo gratia nunquam indiguit.

3. Praeterea. Ubi est lux solis, non indiget lumine candelae: quia major lux ofuscatur minorem. Sed in Christo fuit lux Divinitatis, quasi lux solaris. Ergo non oportuit in eo ponere lumen gratiae.

4. Praeterea. Damascenus dicit in III. Lib. (cap. XV.) quod sicut anima regit carnem, & operatur per eam sicut per instrumentum; ita Divinitas regebat animam Christi. Sed instrumentum non indiget aliquo habitu, quo regatur in opere, quia regitur per agens principale. Ergo & anima Christi non indigebat habitu.

5. Praeterea. Gratia ad hoc datur hominibus, ut per eam peccatum vitetur, & gloria adipiscatur. Sed ex hoc ipso quod Christus fuit Deus; habuit quod peccare non posset, ut in precedenti distinctione dictum est, & iterum habuit plenum jus in

In III. Sent. Tom. III. (4) In textu Haec.

gloria divina, ut dictum est distinct. X. Ergo gratia non indiguit.

Sed contra. Sicut anima est perfectio corporis, ita gratia est perfectio animae. Sed non minus debuit habere animam perfectam quam corpus perfectum. Ergo sicut assumpsit corpus cum anima, ita assumere debuit animam cum gratia.

Praeterea. Omne meritum est per gratiam. Sed Christus meruit sibi, & nobis, ut infra distinct. XVII. dicitur. Ergo ipse habuit gratiam.

Praeterea. De ipso in Psalm. XLIV. 3. dicitur: *Diffusa est gratia in labiis tuis: & vers. 8. Unxit te oleo laetitiae:* quae omnia gratiam in ipso ostendunt. Ergo & ipse habuit gratiam.

SOLUTIO.

Respondeo dicendum, quod gratia principaliter duo facit in anima. Primo enim perficit ipsam formaliter in esse spirituali, secundum quam Deo similatur: unde & vita animae dicitur. Secundo perficit eam ad opus, secundum quod a gratia emanant virtutes, sicut vires ab essentia: quia non potest esse operatio perfecta, nisi progrediatur a potentia perfecta per habitum. Et propter haec duo oportet ponere gratiam in anima Christi: quia cum sit perfectissima in esse spirituali, oportet quod sit aliquid perficiens illam formaliter in esse illo. Deitas autem non est formaliter, sed effective perficiens ipsam: unde oportet aliam formam creatam in ipso ponere, quae formaliter perficiatur; & haec est gratia. Similiter etiam cum alia sit ejus operatio secundum humanitatem, & secundum Divinitatem, sicut & alia natura, oportet quod operatio ejus humana habeat habitum perficientem, alias esset imperfecta: & ideo in Christo oportet ponere gratiam, & virtutes.

Ad primum ergo dicendum, quod filiatio refertur ad personam; & quia extraneitas respectu divinae gloriae, quam nomen adoptionis importat, nullo modo convenit personae illi, ideo nomen adoptionis de Christo non conceditur. Sed gratia est perfectio naturae, cum subjectum ejus sit anima, quae est pars humanae naturae: ideo quatenus gratia importat aliquid etiam non naturaliter inherens, tamen potest ratione humanae naturae Christo convenire.

Ad secundum dicendum, quod gratiae est facere Deo similem: nec oportet ut de dissimili faciat similem, sed de non simili similem: nec ita quod semper negatio similitudinis similitudinem tempore praecedat, sed natura; sicut potentia est ante actum, & sicut sol praecedit lucem suam.

Ad tertium dicendum, quod lux solis, & lux candelae, utrumque est active illuminans; sed Deitas, & gratia non sic se habent; sed unum illuminat active, alterum formaliter: & ideo sicut solem, & lumen solis in aere necesse est esse simul, & unum alterum efficit, & non offuscat; ita ex Divinitate Christi sequitur ipsa gratia, & non offuscat.

Ad quartum dicendum, quod, sicut Philosophus dicit in VIII. Ethic. (cap. XI.) duplex est instrumentum; scilicet animatum, & inanimatum: inanimatum, sicut securis; animatum, sicut servus, qui movetur ad imperium domini. Instrumentum ergo inanimatum ita agitur quod non agit, & dicitur

(1) Nihil in vita. (2) Virtus. (3) Virtus. (4) Virtus.